

“Som totes unes dones víctimes de la violència de gènere”

Al maig del 1968, quan es va expulsar de França l’ “agitador” Cohn-Bendit, els estudiants desfilaven pels carrers i li manifestaven la seva solidaritat, tot i cridant “som tots uns jueus alemanys”. Han passat uns quants anys i el jueu alemany expulsat d’aleshores ha estat elegit diputat francès al Parlament Europeu. Ironia absoluta de la Història.

Al setembre del 2001, quan es va produir a Nova York un dels atemptats més horribles i mortífers que es pugui imaginar, molts de nosaltres vam tenir la sensació de que “érem tots uns nord americans”.

Ara, però, sobtadament, i de manera encara més inesperada en un país petit com Andorra, el lema acaba de canviar, amb una cruesa i una crueltat absolutes. Arran de l’assassinat d’una dona a mans del seu marit, resulta que som tots (o totes) unes dones víctimes de la violència de gènere.

Tots i totes sabíem certament que, en contrades llunyanes, i pel sol fet del seu sexe, les noies i les dones sofreixen l’excisió, la malnutrició, que són infibulades, violades, casades de manera massa precoç i a la força, explotades, prostituïdes, pegades, cremades, torturades, immolades, assassinades.

Tots i totes sabíem que, “allà”, les noies i les dones no tenen dret ni a l’educació ni a l’esport, que no tenen dret a la paraula ni a triar el seu destí ni la seva manera de vestir, i que, en definitiva, no hi tenen dret a cap mena de llibertat.

Era tan reconfortant, però, poder convèncer-se que es tractava d’altres països, d’altres cultures i religions, d’altres situacions econòmiques, quasi d’altres planetes ...

Igualment, era tan confortable poder creure que les violències domèstiques, aquí a Andorra, ja eren residuals, excepcionals, destinades, de ben segur, a desaparèixer en un futur pròxim, gràcies, entre altres, a l’actuació convergent de les administracions, dels seus serveis socials i de les associacions de dones.

Resulta que no és el cas.

Resulta que, aquí com arreu, encara existeix el sentiment absurd de superioritat de l'home, per ser home, i d'inferioritat de la dona, per ser dona. Resulta que persisteix encara el sentiment que el fet de formar part d'un sexe permetria posseir o ser propietari d'alguna persona de l'altre sexe, i, en aquest cas, el dret de propietat s'entendria en el sentit més literal de la paraula, ja que permetria treure la vida a l'altre. Com en els temps més remots de l'esclavitud de l'antiguitat grecoromana.

Així que, a Andorra, les administracions, la policia, els serveis socials, les associacions de dones bé poden posar en marxa tots els protocols i procediments d'actuació que els semblin oportuns. La tasca és més immensa encara i ha de començar molt en amunt, ja en l'educació més bàsica i en la formació moral i ètica de cada persona i s'ha d'estendre al món laboral i a tota la societat civil en el seu conjunt.

Cal que s'ensenyi a cada ser humà que la igualtat entre les persones és total, qualsevol que sigui el seu gènere, i que la llibertat de cada un tan sols pot anar fins on comença la llibertat de l'altre.

En una sèrie culte de ciència ficció dels anys noranta, una brillant científica s'estranyava de ser tractada diferentment dels seus homòlegs masculins, per la sola raó de "tenir els seus òrgans reproductors a l'interior".

Mentre es continuï a discriminar les persones en funció d'aquest epifenomen biològic, cal constatar que, malauradament, continuarem sent, tots i totes, unes dones víctimes de violència de gènere, unes dones mortes a mans del marit.



www.ada.ad

dona@ada.ad

Andorra la Vella, dos de juliol del 2009